

פרק ראשון

אילינוי, מחוז גרייט-לייקס

קָלִי, סירת המפרש שלי, כפי שהיא מכונה בחיבה, ביתרה במהירות את מימי האגם. היה זה ליל שבת, והייתי בדרכי למפגש בביתו של אסלי. הצלליות על פני המים הלכו והעמיקו, בשעה שהשמש שקעה במורד הרקיע. הרוח בידרה את שערי, וטיפות מים ניתזו על פניי. הרגשתי נפלא.

מאז שאני זוכר את עצמי, הייתי מאוהב בסירות ובמים. אני אוהב לנגן על הפסנתר, ויודע ליהנות ממשחק הוקי-קרח, אבל אין דבר שמלהיב אותי יותר משיט.

שמי הוא ג'ייק קייסמן. אני מתגורר לחוף האגם, בבית גדול שהורי קנו לפני שנים. אבא שלי, שהתברך בשתי ידיים ימניות, שיפץ את

כל הבית ממסד ועד טפחות. הוא צבע, שיף, בנה חדרים נוספים, ובסוף נשאר עם בית ענק, קולוסאלי, עם מרפסת עץ שמגיעה ממש עד לאגם. כשהייתי קטן יותר, האוויר הצח שהגיע מהאגם היה מעיר אותי מוקדם בבוקר. הייתי מתלבש מהר בבגדים הראשונים שמצאתי, ורץ למטה, אל המזח, קופץ לתוך סירת המשוט הקטנה שלי, וחותר כשעה עד לארוחת הבוקר.

התקדמתי לסירות מפרש לקראת גיל חמש-עשרה. חבריי נהגו לצחוק עליי שאני כמעט גר בסירה שלי. אם אמא שלי היתה זקוקה לי, המקום הראשון בו היתה מחפשת אותי היה באגם. רוב הסיכויים שהייתי שם, או עם חבר או לבד, עוסק בדיג, או סתם כך חותר לעבר המרחבים הפתוחים.

הערב, קצת מיהרתי, כי כשאחד החברים הכי טובים שלך מארגן מפגש עם החברה, אתה רוצה להגיע בזמן, במיוחד אם הוא צאצא למשפחת מקסוול, ומשפחתו היא אחת המשפחות הכי עשירות בעיירה. אסלי היה נער נחמד, לא מדי שחצן, ובמעגל החברתי שלנו זה דבר נדיר. הוא חיבב אותי, גם בגלל שהייתי בחור גזעי, אבל עוד יותר בגלל שהייתי כזה אלוף בשיט, עובדה שבעיירה שלנו היא ממש מקור לגאווה.

כשהתקרבותי לאחוזתה של משפחת מקסוול, יכולתי לשמוע את המוזיקה מתנגנת, ונקודות האור הקטנטנות הפכו לאט לאט לתאורת חוף ראויה לשמה, חלקה ירקרקת, וחלקה לבנה. היה זה ערב מיוחד שאסלי ארגן לחברי הכיתה שלנו, והיה בטוח שכולם יבואו, אפילו ג'ים מוריי וסטיבן גילדרס שגרים רחוק. היינו לקראת סוף השנה האחרונה שלנו בתיכון. הקיץ התקרב בצעדי ענק, וההבנה שלא נשאר לנו עוד הרבה זמן ביחד היכתה במלוא העוצמה. הגענו

מבתים טובים, מוגנים, ובתוך תוכנו עוד היינו ילדים קטנים, שלא באמת הרגישו בשלים לצאת אל העולם הגדול והמפחיד. אז חגגנו, מדחיקים את הפחדים למקום שבו הם לא יפריעו לנו.

הגזיבו על המדשאה הקדמית היה שטוף באורות חזקים, ססגוניים, שהשתקפו בעיניהם של החבר'ה שפטפטו על המדשאה המטופחת. בר ארוך ומתעגל עמד לצד הגינה, עם שני מלצרים שהגישו משקאות, ולצידו שולחן עם אוכל קר וחם. כרגיל, משפחת מקסוול עשתה עבודה מושלמת.

חברי הכיתה שלנו היו ברובם הגדול לבנים ונוצרים, עם כמה שחורים ועוד כמה יהודים, כמוני, רק בשביל האיוון. מעולם, אבל, לא דיברנו על נושא הדת, אז מה היה אכפת לי?

הסירה שלי התקדמה מעדנות לעבר המעגן, שם היה בחור שנשכר למשך הערב, שלקח את הסירה ממני. ירדתי מהסירה והעברתי את ידי בתוך שערי הבהיר, סחוף הרוח. ידעתי שאני נראה טוב בחולצת הפולו הלבנה שלי, עם מכנסי החאקי הקצרות והסנדלים.

אסלי הנרגש אץ רץ לעברי בעיניים נוצצות, וקולו צוהל באושר. "היי, ג'ייק!" הוא שאג, מגיש לי כוס שתייה. יחד, טיפסנו במדרגות שבהן הוא ירד זה עתה. היינו באמת מאושרים באותו לילה. לו הייתי יודע כמה כאב אחווה בהמשך, אני לא יודע אם היה לי את הכוח להמשיך. אבל, כנראה שזה מה שטוב בחיים - אתה אף פעם לא יודע מה יקרה ברגע הבא.

עוד ועוד חבר'ה הגיעו. כולם נהנו. חלק פטפטו, חלק שוטטו סביב הבר, וחלקם ניסו את ידם עם המיקרופון, בשירה. אחרי זמן מה, פנינו לעבר השולחנות, שהיו מכוסים בשמשיות רחבות. כסאות

הנצרים הלבנים בהקו באורות המסנוורים. בדיחה גררה בדיחה, וגלי הצחוק נשפכו לעבר מימי האגם.

התזמורת התחילה לנגן שיר איטי, אחד האהובים עליי ביותר, ולפני שקלטתי מה קורה, מישחו סחב אותי לעבר הבמה המאולתרת, כשהזרקורים מאירים את פניי. הייתי אחד הזמרים הטובים ביותר בכיתה. נתתי לקולי להימס לתוך המיקרופון, עובר לסירוגין מנימת געגועים מתוקה לשאגה אדירה ומהדהדת עד מצולות האגם שמאחוריי. אט אט, הגיע השיר לשיאו, ובטרם הספיקה התזמורת לעבור לשיר הבא, לקח אסלי לידי מיקרופון נוסף וביקש מהקהל להשתתף.

צחוק גווע לאיטו, וכולם הפנו את מבטם אל אסלי. הוא המתין לדממה מוחלטת, השיט את עיניו סביב, הצליב מבט עם כל אחד מהנוכחים, ואחר התחיל לדבר. "תודה לכולכם שהגעתם הערב. כפי שאתם יודעים, אינני רגיל לערוך ערבי כיתה..."

כולם צחקו אז, כי אסלי היה מזמין אותנו לערב גיבוש לפחות פעם בשנה.

אסלי חיכה עד ששכחו קולות הצחוק. "הזמנתי אתכם הערב משתי סיבות. אולי, האמת היא, משלוש סיבות. ראשית, אני אוהב ליהנות עם החבר'ה. שנית, אני חושב שכבוצה וכיחידים, אנחנו מפסידים משהו חשוב מאוד בחודשים האחרונים האלה של שנת הלימודים האחרונה שלנו בתיכון. זה הזמן שלנו להתאסף ככיתה וליהנות מהחודשים האחרונים שלנו יחד. אז בואו נפסיק להשלול את עצמנו שזה לא קורה. בואו ניפגש יותר; בואו נדבר על זה, במקום להתעלם מהמציאות.

עיניו הכחולות הגדולות של אסלי היו פעורות לרווחה, והוא נופף בידיו. הכיתה צפתה בו. רוב החברים הנהגו בהסכמה. ידעתי שזה משהו שמאוד בוער בו, אבל הייתי לגמרי לא מוכן למה שהוסיף ואמר אחר כך:

"וסיבה שלישית ואחרונה," אמר אסלי, ולפתע הסב את מבטו לעברי, רציתי לאחל לחברי, ג'ייק, בנוכחותכם, המון הצלחה בתחרות השיט המתקרבת שלו, שתתחיל בחודש הבא. ג'ייק היה אחד הצעירים הטובים ביותר מאזור גרייט-לייקס שהגיעו לקו הגמר, והוא נבחר לגשת לתחרות הגדולה."

רחש לחש עבר בין חברי הכיתה. הם אפילו לא ידעו שהגשתי מועמדות, וודאי שלא ידעו כי נבחרתי להשתתף בתחרות היוקרתית הזו, שהתקיימה בחסות התעשיינים הגדולים במשק.

אסלי הסתובב ופנה לעבר אחורי הבמה, כדי לקחת חבילה עטופה וססגונית שהמתינה שם על שולחן קטן. הוא חזר וניגש אליי, מושיט לעברי את החבילה ברוב טקסיות.

לקחתי אותה ושאלתי, "אתה רוצה שאפתח אותה עכשיו?"

"כן, בבקשה," הוא אמר.

הסרתי את עטיפת החבילה ופתחתי את קופסת העור האלגנטית שבתוכה. שעון בוהק נח לו שם על מצע של בד סטן.

"הוא עמיד במים," אמר אסלי, "פשוט מושלם לתחרות שיט סירות. הוא יהיה הקמיע שלך. כשתענוד אותו, תדע שאנחנו חושבים עליך ומקווים שתנצח בכל אחת מהתחרויות האלה."

התזמורת החלה לנגן, והכיתה פרצה במחיאות כפיים סוערות. הלב

שלי עלה על גדותיו באושר, על החברים הטובים האלה, אך בד בבד, הרגשתי עצוב על כך ששנות הלימודים שלנו כמעט הסתיימו. היו שם עוד כמה רגשות שהתערבלו בתוכי, אך לא ידעתי לקרוא להם בשמות. היתה לי הרגשה עמומה שבקרוב החיים שלי ישתנו לגמרי, ושכדאי לי להחזיק חזק בחיים המוכרים שלי, כל עוד אני יכול.